

Hensyn, men det vil sees — jeg troer Ingen vil gjøre mig Bebreidelse derfor —, at jeg i Lovens Motivering kun har stillet det i anden Linie; thi det er min Overbeviisning, at Jernbaner navnlig anlægges for at fremme en hensigtsmæssig Omfætning, og ikke for militaire Diemed. At disse dog ogsaa have deres Betydning, derom kan der ikke være nogen Tvivl. Man har fremsført som en Indvending mod Loven, at naar Fredericia er under fuldstændig Beleiring, vil det være rigtigt at lægge Kommunikationen over Baaring Vig; men der er jo nu anlagt Udenværker om Fredericia, der i alt Fald ikke lidet udsætte det Tidspunkt, da man kan nærme sig Fæstningen i den Grad, at man kan gjøre selve Strid ubrugbar, og man vil, som allerede bemærket af en æret Taler (Fallefen), i alt Fald ved Strid-Linien være kommen mere end Halvveien til Baaring Vig. Det skal erindres, at Alt, hvad der gjøres i Fredericia, er i ethvert Tilfælde sikret, da Havn, Færge og andre Indretninger ikke ligge under Erritsøes Kanoner; den ene Halvdeel vil være brugbar, indtil Fæstningen er tagen, og den anden Halvdeel, indtil man kan foretage Overtagelsen. Det er lutter Fakta, som man ikke kan benægte, og man skal ikke foreholde mig dette som Indvending imod Loven, aldenstund det er anført i Lovudkastets Motiver.

Lade vi altsaa nu de militære Hensyn hvile og gaae til Hovedsagen, da er det den, at man faaer et langt simplere, naturligare og billigere Jernbanesystem, naar Jernbanen fra Kjøbenhavn gaar lige til Strid, og naar der ikke vel at mærke bliver, ikke som en æret Taler yttrede et Knudepunkt, men et Udvejlingspunkt paa „den vilde Mark.“ Dertil behøves et meget stort Apparat, og det er det, som Fredericia kan og skal præstere. Ved en Udvejlning mellem alle tre Linier udfordres der et meget stort Apparat, haade af Værksteder, og Magasiner samt en Masse af Jernbaneskinner osv. Den fra Kjøbenhavn kommende Post deles altsaa i Fredericia saavel med Hensyn til Personer som Gods paa den Maade, at det ene Tog gaar nordpaa, det andet sydpaa og det tredie tilbage til Kjøbenhavn. Denne Omstændighed gjør det forklarligt, at man maa sørge for at have særlige Lokomotiver til de

forskjellige Retninger, forsaavidt man ikke kan føre dem over Vandet til Fredericia, for at bringe Togene deels op i Sylland, deels tilbage til Kjøbenhavn, og deels sydpaa til Møntona, eller hvilket Udgangspunkt man vil vælge. Men denne Udvejlning af Tog kan ikke skee i Taarup; den store Masse meget bethdelige Arbeider, som allerede maae foregaae for den nyeste Jernbanes Skjld, maae foregaae i Fredericia, og med et ganske umærkeligt Tillæg af Udgifter ville de fornødne Arbeider for Banen ogsaa kunne skee i Fredericia; i Taarup kan en saadan Foranstaltning ikke gennemføres, uden at man der opfører en stor Masse Bygninger, ligesom ogsaa et meget langt Ophold der vil finde Sted. Hertil kommer den Omstændighed, at ved at gjøre Fredericia til Centralpunktet for Jernbanesystemet, kommer man Kjøbenhavn nærmere, uden at komme Hamborg fjernere; man kan komme fra Kjøbenhavn til Fredericia akkurat i den selsomme Tid, som man kan komme fra Kjøbenhavn til Snoghøi; Middelfart svarer i den Henseende til Strid, og Snoghøi svarer til Fredericia. I Fredericia maa der vel skee et Ophold til den hele Udvejlning, men det vil blive kortere, end naar Banen skal føres fra Snoghøi til Taarup. I saa Tilfælde maa Et af To finde Sted; enten maa Udvejlningen skee i Taarup, eller ogsaa maa Toget fra Verne føres fra Snoghøi til Taarup, derfra til Fredericia, hvorfra det, efter at have lidt et langt Ophold, maa, forsaavidt det skal sydpaa, atter bringes tilbage til Taarup; men det er indlysende, at i første Tilfælde vil den Veiforkortelse mellem Kjøbenhavn og Møntona, som der kunde være Tale om, paa ingen Maade finde Sted, der vil derimod fremkomme en bethdelig Veiforlængelse, ligesom ogsaa Tidsbesparelsen bliver Nul, selv om Omvejlningen bliver i Taarup.

Endelig skal jeg ikke negte, at det har forbausset mig meget, at ikke et eneste Medlem har værdiget med et eneste Ord at berøre, hvad der fra den finansielle Side er anført til Fordeel for Lovudkastet; jeg tilstaaer, at jeg er bleven noget forbausset — jeg pleier ikke at gjøre en Høverfule af mit Hjerte — over den Udselshed, der her lægges for Dagen, idet vi, efterat have seet, hvorledes Tid og Kræfter tid-